

Подорож Ізабель

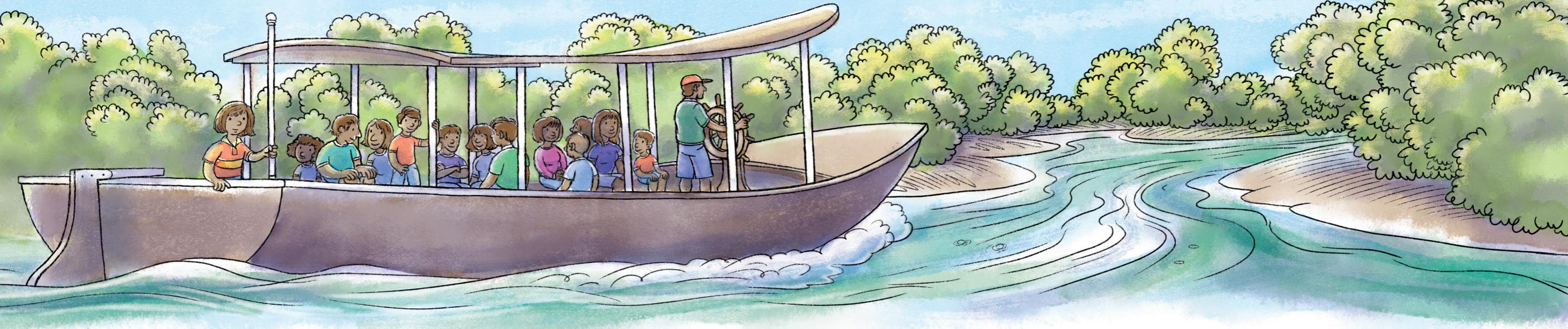
Подорож була довгою і небезпечною, але відвідування храму було варте того.

БЕЗЦІННІ БЛАГОСЛОВЕННЯ

“Благословення храму—безцінні”.

Президент Томас С. Монсон (1927–2018),
“Благословення храму”, Ліягона, трав.
2015, с. 93.

Джессіка Ларсен
Грунтується на справжніх подіях

Бразилія, 1992 рік

Ізабель, примружившись, поглянула в яскраво-блакитне небо. Жодної хмаринки на обрії. Вона облизала сухі губи.

Її батьки тихенько розмовляли з президентом Сантьяго—президентом колу. Мотор корабля працював так шумно, що вона не чула розмови. Однак вона знала, про що вони говорять. Питної води вже не було.

Ізабель намагалася зосередитися на меті їхньої подорожі. Вони збиралися до храму, щоб запечататися сім'єю! Вона пригадала, як чула розмови батьків про красивий храм у Сан-Паулу ще з тих часів, коли вона була маленькою дівчинкою. Поїздка туди здавалася схожою на казку. Зрештою, сім'я Ізабель жила в Манаусі, далеко в амазонських джунглях, а храм знаходився на відстані понад 3 тис. км.

Потім президент Сантьяго запланував шестиденну подорож, щоб дістатися до храму. Понад 100 членів Церкви вирішили поїхати. “Це буде жертва,— сказала їй *Mamãe* (мама).— Але жертва приносить благословення”.

Спочатку подорож була захоплюючою. Вони спали в гамаках на палубі корабля, співали гімни і читали Писання.

Однак потім питна вода закінчилася, а річкова вода була надто брудна, щоб її вживати.

Ізабель відчула, як *Mamãe* торкнулася її. “Президент Сантьяго збирає всіх нас,— сказала вона.— Ми будемо молитися, щоб пішов дощ”.

Ізабель приєдналася до групи, і молитва почалася. Після молитви вона відчула, як прохолодний подих вітру торкнувся її шиї. Вона підбігла до борту корабля і остовпіла. На них рухалися сірі грозові хмари. Невдовзі полив дощ! Ізабель відкрила рот, щоб ловити язиком дощові краплі.

“Швидше,— вигукнула *Mamãe*.— Хапай відра, каструлі—будь-що!”

Ізабель схопила каструлю й тримала її. Вона хотіла зібрати якомога більше води. Всі працювали згуртовано, сміючись і радіючи. Невдовзі у них було справжнє свято води! Гроза тривала 15 хвилин. Цього було достатньо, щоб вони зібрали необхідний запас води. То було дивом.

Невдовзі корабель дістався суші. Але їм усе ще треба було подолати 2400 км. Усі сіли в автобус, щоб проїхати решту маршруту. Кілька днів вони тряслися в автобусі по вибоїстих дорогах. Одного разу

автобус так сильно підскачів, що розбилася вітрове скло! Іноді вони проїжджали жаркими густонаселеними містами. Але хоча б дороги там не були такими вибоїстими!

Усі були завжди вдячні, коли можна було зупинитися в селі чи в містечку, щоб поїсти. Під час подорожі вони їли в каплицях або у членів Церкви. У першу ніч вони приїхали так пізно, що Ізабель боялася, що ніхто не буде чекати. “Не хвилюйся,— сказала *Mamãe* з втомленою усмішкою.— Поглянь!”

Президент філії та члени Церкви стояли посеред дороги. Вони тримали плакат з написом: “Жертви приносять благословення”. Ізабель усміхнулася. *Mamãe* мала рацію!

Після триденної подорожі вибоїстими дорогами вони нарешті прибули до Сан-Паулу. Ізабель встала на сидіння, щоб краще бачити, поки автобус розвертався. Раптом всі в автобусі почали радісно вигукувати: “*O templo! O templo!*” Вони побачили високий тонкий шпиль, який здіймався над рядами пальмових дерев. Сонячне світло виблискувало на золотому ангелі Моронії.

Усі були виснажені, але ніхто не хотів відпочивати. Вони хотіли запечататися прямо зараз. Коли настав час запечатуння їхньої сім'ї, Ізабель акуратно одягнулась у все біле. Коли вона підійшла до кімнати запечатуння, то побачила, як сляв її батько. Сльози радості котилися по обличчю *Mamãe*. Подорож була довгою і навіть небезпечною. “Однак жертва була варта результату”,— подумала Ізабель. Вона усміхнулася, зайнявши своє місце, щоб запечататися навечно зі своєю сім'єю. ■

Автор живе в штаті Техас, США.

У 2012 році в Манаусі, де зростала Ізабель, було побудовано храм. На той час Ізабель та інші діти вже були дорослими й мали власні сім'ї. Багато з них прийшло подивитися на прекрасний новий храм і згадати свою подорож.